

paa deres Biveje, kan de lade være at udvide Vejbredden, hvilket da vil være det samme som at udstede et Forbud imod denne Kørsel.

At Læger, Dyrlæger og Jordemødre skal have en særlig Køretet, kan jeg paa en vis Maade nok forstaa, men paa en anden Maade forstaaer jeg det ikke, thi Faren for Folk, som kommer ud med et Hestekøretøj og møder en Motorvogn — og her er der ikke en Gang Tale om dennes Størrelse —, er lige stor, enten der sidder en Læge i Motorvognen eller ikke. Derfor synes jeg, at man ogsaa overfor Vogne, der kører med Læge, bør fastholde, at Vejen skal have den i Loven fastsatte Brede.

I Bestemmelsen i § 25 om Standsning af Motorkøretøjet, naar det møder andre kørende eller ridende, synes jeg, der er en Mangel. Der staar her, at giver den kørende eller ridende rettidig paa utvetydig Maade Tegn til Føreren, eller denne selv bliver opmærksom paa, at Hesten eller Hestene gør Tegn til Ængstelse, skal denne standse Køretøjet for at afvente, om der træffes Forsigtighedsforholdsregler, f. Eks. ved Afstigning. Her synes jeg, at det stærke Udtryk: „paa utvetydig Maade“ er uheldigt. Mange Gange kan det være saaledes, at den Kusk, som kører med et Par Heste, der er bange for en Motorvogn, han er i Færd med at møde, har alle sine Kræfter behov for at styre Hestene. Bestemmelsen kan derfor næsten altid omgaaas, idet man kan sige, at det ikke var paa utvetydig Maade, der blev givet Tegn. Lige saa forholder det sig med det Udtryk, at Chaufføren selv bliver opmærksom paa, at Hesten eller Hestene viser Tegn paa Ængstelse. Jeg mener, at det er en Pligt for en Chauffør, som fører et Motorkøretøj, at have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad han møder, og det skulde ikke være afgørende, om han havde set til en anden Side end den, Køretøjet kom fra, saa han derved kunde undgaa at ifalde en Bøde, Loven bestemmer. Han vil, hvis denne Sætning bliver staaende, næsten altid kunne undskylde sig med, at han ikke var blevet opmærksom paa, at Hesten eller Hestene viste Tegn til Ængstelse. Jeg mener, at man ganske rolig kunde stryge en Del af Sætningen, saaledes at den kom til at lyde saaledes: „eller Hesten eller Hestene viser Tegn til Ængstelse“. Det er Chaufførens Pligt at se efter, at de Heste, han møder, ikke er ængstelige for at passere Motorkøretøjet.

Der er saaledes i dette Lovforslag ad-

skillige Ting, jeg tror bør rettes. Det skulde jo dog gerne være saaledes, at ogsaa de, der kører med Hestekøretøj, med nogenlunde Sindsro kan befare Vejene. Og hvad Læger, Dyrlæger og andre, som der gives en særlig Tilladelse, angaar, maa jeg sige, at de er sandelig ogsaa interesserede i, at Hestekøretøjerne kan køre nogenlunde roligt, thi det er jo dog endnu og maa vel ogsaa fremdeles blive saaledes, at Lægen oftest maa køre med Hestekøretøjer, saa han er virkelig ogsaa interesseret i, at der ikke kommer en Kollega farende i Bil og jager det Køretøj, hvorpaa han sidder, i Vejgrøften. Jeg vil meget anbefale, at det Udvalg, som eventuelt faar med denne Sag at gøre, tager nøje under Overvejelse de Ting, jeg her har fremført.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rasmus Hansen: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg har at gøre, selve Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke omtale. Efter § 33 er det Ejeren eller Brugeren af et Motorkøretøj, som har Erstatningsansvar overfor den, der muligt kommer til Skade. Her tror jeg, at vi egentlig har et af Lovforslagets vigtigste Punkter, og det forekommer mig, at det gælder om at faa fuld Sikkerhed for, at den, der uskyldig kommer til Skade, virkelig ogsaa kan faa den Erstatning, som efter Loven tilkommer ham. At den tilskadekomne kan holde sig til Køretøjet, som der staar i sidste Stykke af § 33, tror jeg ikke er helt tilstrækkeligt; det vil vistnok mange Gange vise sig, at det vil være helt utilstrækkeligt. Jeg vil derfor meget henstille baade til det Udvalg, der mulig bliver nedsat, og til den højtærede Minister, om man ikke kan gaa den samme Vej, som man gik ved Loven om Ulykkesforsikring for Landbrug, Skovbrug og Havebrug, altsaa saaledes, at vedkommende Automobil- eller Motorejere skal overføre sin Erstatningspligt til et anerkendt Forsikringselskab. Jeg tror, det vilde være rigtigt, at man gik den Vej, saa vilde jo enhver være sikker paa at kunne faa sin Erstatning, naar han virkelig havde Krav paa Erstatning. I det hele taget forekommer det mig, at i det foreliggende Lovforslag har man i ikke ubetydeligt Omfang udvidet Adgangen til Kørsel med Automobiler, hvilket jeg tror slet ikke vil være heldigt, særlig for Befolkningen ude i Landet.